

Строк розгляду заяви на надання кредиту може залежати від виду кредиту та запитуваної суми, але не повинен перевищувати 15 календарних днів - за кредитами на термінові потреби та 1 місяць – за кредитами на придбання нерухомості (від моменту надання повного пакета документів до ухвалення рішення).

Другий етап (А2) представляє собою оцінку кредитоспроможності позичальника – фізичної особи на основі документів, які фізична особа надала в банк. Виконавцем даного процесу є кредитний менеджер, який фактично є представником кредитного центру. За підсумками аналізу якісних та кількісних показників банк робить висновок про надійність потенційного позичальника та дає оцінку його кредитоспроможності.

Третій етап (А3) представляє собою аналіз правового забезпечення кредитної угоди. Виконавцями є працівники кредитного та юридичного відділів банку. Результатом цього етапу є висновки, які передаються для підготовки кредитного рішення. Кредитний менеджер складає письмовий висновок про доцільність видачі кредиту (або про відмову у видачі позики) та погоджує із позичальником умови видачі кредиту.

Четвертий етап (А4) представляє собою підготовку кредитного рішення. Виконавцями є працівники кредитного та юридичного відділів банку. Результатом цього етапу є кредитна угода.

Таким чином, структурно-функціональна модель процесу управління кредитуванням фізичних осіб в банку має містити чотири етапи, кожен з яких може бути додатково декомпозований. Використання методу структурно-функціонального моделювання допомагає розкрити та детально уточнити зміст досліджуваного процесу, що дозволяє підвищити якість управління кредитуванням фізичних осіб у банку.

СУТНІСТЬ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ ПІДПРИЄМСТВА В МІЖНАРОДНОМУ БІЗНЕСІ

***ЯРМАК Ольга Віталіївна,**
канд. екон. наук, доцент,
ОМЕЛЬЧЕНКО Дмитро Сергійович,
здобувач вищої освіти
Харківський національний університет
міського господарства імені О. М. Бекетова*

В фахових літературних джерелах наводяться різноманітні підходи до визначення сутності поняття «інвестиційна привабливість» і її взаємозв'язків з фінансовим станом об'єкта дослідження чи його навколишнього економічного середовища. При цьому сама інвестиційна привабливість розглядається на рівні країни, галузі, підприємства, що на нашу думку є важливим критерієм у процесі дослідження сутності інвестиційної привабливості, як економічної категорії.

Однак, незважаючи на численні дослідження щодо встановлення сутності таких термінів як «інвестиційна привабливість», «інвестиційна привабливість підприємства» та «міжнародна інвестиційна привабливість підприємства» сьогодні відсутній єдиний підхід до трактування їх сутності та окреслення вичерпного переліку факторів, що на них впливають.

На думку Л. Валірунової та О. Казакова інвестиційна привабливість – це відносне поняття, що відображає думку певної групи інвесторів відносно співвідношення рівня ризику, рівня прибутковості і вартості фінансових ресурсів в тій або іншій державі, регіоні або галузі. З іншої сторони – це сукупність деяких об'єктивних ознак, властивостей, засобів, можливостей економічної системи, яка обумовлює потенційний платіжний попит на інвестиції [1].

Як бачимо в межах однієї групи авторів дане поняття одночасно набуває й об'єктивних і суб'єктивних ознак, проте можна зауважити, що воно є доволі широким, можливо навіть занадто широким і недеталізованим.

Знову ж таки не претендуючи на істинність нашого твердження можна припустити, що й дане визначення є неприйнятним, оскільки інвестиційна привабливість підприємства, регіону, галузі чи країни напевно залежить не тільки від фінансового стану об'єкта інвестування, але й від можливості інвестора щодо вкладення відповідних коштів, соціально-економічного й політичного стану в світі чи країні тощо.

Деяко схоже на трактування Л. Валірунової та О. Казакова є розуміння сутності даного терміну, описане в роботі Т. Примак, де інвестиційна привабливість розглядається як сукупність об'єктивних та суб'єктивних умов, що сприяють або перешкоджають процесу інвестування національної економіки на макро-, мезо- та макрорівнях [2].

При повній відсутності конкретизації «об'єктивних та суб'єктивних умов» дане трактування дає нам розуміння того, що сам термін може використовуватися як на рівні конкретної фізичної чи юридичної особи, так і на рівні країни чи якоїсь їх сукупності.

Цікавим і таким, що відрізняється від інших є сприйняття даного терміну К. Вороніним, котрий інвестиційну привабливість розглядає як вірогідність досягнення цілей інвестування, задоволення індивідуальних очікувань економічних агентів потенційних суб'єктів інвестиційного процесу [2].

Таким чином, проведений аналіз підходів до визначення інвестиційної привабливості дало змогу здійснити порівняльний та систематизувати основні підходи до трактування сутності поняття «інвестиційна привабливість».

Можна узагальнити, що інвестиційна привабливість – це сукупність суб'єктивних і об'єктивних, кількісних і якісних умов або ж характеристик інвестора, об'єкта інвестування та навколишнього економічного середовища, що сприяють або перешкоджають процесу інвестування на мікро-, мезо- і макрорівнях.

В свою чергу інвестиційна привабливість підприємства є, як і його родове поняття, яким є «інвестиційна привабливість» взагалі, багаторівневою інтегральною характеристикою. Це економічна категорія, що

характеризується комплексом фінансово-економічних, соціальних, інформаційних, техніко-організаційних та інших показників, на основі яких можна прийняти об'єктивне рішення про доцільність вкладання коштів у певне підприємство (інвестиційний об'єкт).

Список використаних джерел:

1. Скалюк Р. В., Лоїк О. І. Оцінка інвестиційної привабливості підприємства. *Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки*. 2016. № 1. С. 115–122.
2. Т. В. Майорова Інвестиційна діяльність : підручник. Київ Центр учбової літератури, 2009. 472 с.